

עין משפט
נר מצוה
ז א ב ט ח טו טז
י יד טו טז טז
יז יח יט כ כב כג
כד כה כז כח כט
ל לז לט ס סג סד
סה סז סח סט סק
סל סמ סנ סס סע
סז סח סט סק
סל סמ סנ סס סע
סז סח סט סק
סל סמ סנ סס סע

מסורת הש"ס
עם הוספות
ה'תקנ"א
ה'תקנ"ב
ה'תקנ"ג
ה'תקנ"ד
ה'תקנ"ה
ה'תקנ"ו
ה'תקנ"ז
ה'תקנ"ח
ה'תקנ"ט
ה'תק"ס
ה'תק"א
ה'תק"ב
ה'תק"ג
ה'תק"ד
ה'תק"ה
ה'תק"ו
ה'תק"ז
ה'תק"ח
ה'תק"ט
ה'תק"ס
ה'תק"א
ה'תק"ב
ה'תק"ג
ה'תק"ד
ה'תק"ה
ה'תק"ו
ה'תק"ז
ה'תק"ח
ה'תק"ט
ה'תק"ס

רבינו חננאל

הכל לא ופרק רב יוסף
הא דתני ר' יוחנן בן
שנתן שפן על גבי המלח
והבלע לז דמי מים ומלח
בשמן פי' ששה השפן
לבוז חגי אסר ואיל
הריני קונה מאצלן השפן
לבוז באיסור דמי
המלח בתום ומניל דמי
האי גזוה שרי דתניא בן
בג בג אומר ונתת
הכסף בכל אשר תתה
נפשי בבקר ובצאן וגו'
לא הי' לו לומר בבקר
ללמד שלוקחין בקר על
גבי עזרו פי' מבלע
דמי עור כבשי: בצאן
כו' אי' יוחנן מאן
דמתרגם לי בבקר אליבא
דבן בג בג מביילנא
מאניה בתניה לבי מסותא.
פי' אי' משמשו כחלמדי
לרב מי'ט הני כלהו בצאן
ובין ובשכר צריכי [לבין]
מבבקר דלא הוה צריך
דאחי מהני אמאי כתביה
רחמנא ולא ששתכח ליה
תרגומא. ובמאי פליגי
יהודה בן גדיש דמרב
ליקח ציר כמעות מעשר
שני ור' אליעזר דאסר
והני תנאי דבעניי לימיה
לקמן ואומר (נמי יתורה)
בן גדיש ור' אליעזר דרשי
התורה ברבוי ומיעוט
כתבי ונתת הכסף בכל
אשר תתה נפשי ריבה לן
דבר שתתהוה חזור וכתב
בבקר ובצאן בין ובשכי
מיטע כל דבר ולא חזרי
אלא [אין] ללבד עוד חזר
וכללו בכל אשר תשאלך
נפשך חזר וריבה לן כל
דבר שתתהוה נפשך ריבה
ומיעט וריבה למדנו כל
שהוא בחזרה כענין הזה
דרשינן לא חזר ריבה
באחרונה אלא שריבה
הכל מאי רבי רבי הכל אי
הכי מיעוט למאי אתא
ואמרין אתה לר' אליעזר
למעט [ציר] קסבר בעינן
עיקר פירו והאי שומנא
דפירו הוא ליתדות בן
גדיש למעוטי מים ומלח.
הני תנאי דרשי כללי
ופרטי דתניא נתתה
הכסף בכל אשר תתה
ובין ובשכר ופרט ובכל
אשר תשאלך נפשך חזר
וכלל כלל ופרט וכלל אי
אתה דן אלא כעין הפרט
מה הפרט מפורש
מפרי וגדולי קרקע אף כל
פרי מפרי וגדולי קרקע
היא תנא דפרטי דבי מה
דבי ר' שמעאל תנא מה
הפרט מפורש וחדל
ותלתות הארץ אף כל וחדל
ולדות הארץ. מאי
ביניהו אמר אביי דגיס
איכא ביניהו. האי תנא
דמריב כל דהוא פרי מפרי
וגדולי קרקע מריב אפי'
דגיס דהני נמי גדולי
קרקע נינהו. ואקשינן
דאביי אדאביי אי דגיס
גדולי קרקע נינהו אמאי
אכל

לא נצרכה *אלא שנתן לתוכן שמן אמר
ליה אביי ותפוק ליה משום שמן לא צריכא
שנתן דמי מים ומלח בהבלעה ובהבלעה
מי שרי אין והתניא בן בג בג אומר
בבקר מלמד שלוקחין בקר על גב עורו
ובצאן מלמד שלוקחין צאן על גב גיזתה
וביין מלמד שלוקחין יין על גב קנקנו
ובשכר מלמד שלוקחין תמד משהחמיץ
אר יוחנן מאן דמתרגם לי בבקר אליבא
דבן בג בג *מובילנא מאניה אבתריה
לבי מסותא מאי טעמא כולחו צריכי לבר
מבבקר דלא צריך מאי צריכי דאי כתב
רחמנא בבקר הוה אמינא בקר הוה
דמודבן על גב עורו משום דגופיה הוה
אבל צאן על גב גיזתה דלאו גופיה הוה
אימא לא ואי כתב רחמנא בצאן על גב
גיזתה הוה אמינא משום דמחובר בה
אבל יין ע"ג קנקנו אימא לא ואי כתב
רחמנא ביין הוה אמינא משום דהיינו
נטירותיה אבל תמד משהחמיץ דקיוהא
בעלמא הוה אימא לא כתב רחמנא שכר
ואי כתב רחמנא בשכר הוה אמינא מאי
שכר דבילה קעילית דפירא הוה אבל יין
על גב קנקנו אימא לא ואי כתב רחמנא
יין על גב קנקנו דהיינו נטירותיה אבל
צאן על גב גיזתה אימא לא כתב רחמנא
צאן דאפילו על גב גיזתה בבקר למה לי
וכ"ת אי לא כתב רחמנא בבקר הוה
אמינא צאן על גב עורה אין על גב
גיזתה לא כתב רחמנא בבקר לאתויי
עורו וייתר ליה צאן לאתויי גיזתה אי לא
כתב רחמנא בקר לא הוה אמינא צאן
על גב עורה אין על גב גיזתה לא דאם
בן לכתוב רחמנא בקר דממילא אייתר
ליה צאן וכיון דכתב רחמנא צאן דאפילו
על גב גיזתה בבקר למה לי השתא צאן
על גב גיזתה מיזדבנא בקר על גב עורו
מיבעיא *היינו דקאמר רבי יוחנן מאן
דמתרגם לי בבקר אליבא דבן בג בג
מובילנא מאניה לבי מסותא במאי קא
מיפלגי רבי יהודה בן גדיש ור"א והני

הנהרות מהר"ב
רנשבורג
אן גפי היינו דקאמר
ר' יוחנן מאן
דמתרגם לי בבקר
אליבא דבן בג בג. ע"י
צ"ק דף נד ע"א תוס'
ד"ה תמוד לנור וכו'
וינ"מ ד' נה ע"א ד"ה
תמוד וכו' וז"ע ש"ל
הקשו מן צנקר דהכל ולא
ש"י מירוס:

הוה

מיחורא דצמיץ דריש דפרטי צריכי
לפרט וכלל דממה נפשך צריכי תרי
מיניהו כדאמר צפרק קמא דקדושין
(דף טו.) גבי הענקה דאי כתיב לאן
הוה אמינא גידולי קרקע לא ואי
כתיב גורן הוה אמינא צעלי חייס לא
ושאר פרטי נמי שמה צריכי לשוס
דרשה ועוד דשצטעות פ"ג (דף כו.)

זכרנו דהוה אמינא מאי שבר דביה
קעילית. כל הני דרשות
מיחורא דצמיץ דריש דפרטי צריכי
לפרט וכלל דממה נפשך צריכי תרי
מיניהו כדאמר צפרק קמא דקדושין
(דף טו.) גבי הענקה דאי כתיב לאן
הוה אמינא גידולי קרקע לא ואי
כתיב גורן הוה אמינא צעלי חייס לא
ושאר פרטי נמי שמה צריכי לשוס
דרשה ועוד דשצטעות פ"ג (דף כו.)

תורה אור השלם
א) ונתתה הכסף בכל
אשר תתה נפשי
בבקר ובצאן ובין
ושכר וכל אשר
תשאלך נפשך וכל
שם לפני יי אליהו
ושלחת אתה ויבדק:
[וירוש' ד' כו]

הוה

הוה אמינא מאי שבר דביה
קעילית. כל הני דרשות
מיחורא דצמיץ דריש דפרטי צריכי
לפרט וכלל דממה נפשך צריכי תרי
מיניהו כדאמר צפרק קמא דקדושין
(דף טו.) גבי הענקה דאי כתיב לאן
הוה אמינא גידולי קרקע לא ואי
כתיב גורן הוה אמינא צעלי חייס לא
ושאר פרטי נמי שמה צריכי לשוס
דרשה ועוד דשצטעות פ"ג (דף כו.)

הוה אמינא מאי שבר דביה
קעילית. כל הני דרשות
מיחורא דצמיץ דריש דפרטי צריכי
לפרט וכלל דממה נפשך צריכי תרי
מיניהו כדאמר צפרק קמא דקדושין
(דף טו.) גבי הענקה דאי כתיב לאן
הוה אמינא גידולי קרקע לא ואי
כתיב גורן הוה אמינא צעלי חייס לא
ושאר פרטי נמי שמה צריכי לשוס
דרשה ועוד דשצטעות פ"ג (דף כו.)

ליקוטי רש"י
מאניה. גדיש [יומא כו.]
מסותא. מנחן כמו
מסותא ויקח ממנה
[ואסמן] [מנהדרין סב.]
דמודבן. מנכר [ב"מ
פז.]
נטירותיה. [ע"י ברכות כו.]
דביה. הלכות דלוסות
צעילת ומכרות משקל
[כסותיה סד.] פרי
מפרי. ולד מולד יין
מעניט ושכר מממריס
למעטי מבין ופטריות
ומים ומלח דלמי פרי
מפרי וגדולי קרקע
למעטי דגיס שאין קנקן
צקף מעט [ב"ע גז.]
אף כל פרי מפרי
וכו. ואיתרע לכו עופות
ואימעטו לכו דגיס שאין
הקרקע על הקרקע
דלמעט משפט ערובין
צפרק ככל מערבין נבוי
לה:.

הוה

הוה אמינא מאי שבר דביה
קעילית. כל הני דרשות
מיחורא דצמיץ דריש דפרטי צריכי
לפרט וכלל דממה נפשך צריכי תרי
מיניהו כדאמר צפרק קמא דקדושין
(דף טו.) גבי הענקה דאי כתיב לאן
הוה אמינא גידולי קרקע לא ואי
כתיב גורן הוה אמינא צעלי חייס לא
ושאר פרטי נמי שמה צריכי לשוס
דרשה ועוד דשצטעות פ"ג (דף כו.)

הוה אמינא מאי שבר דביה
קעילית. כל הני דרשות
מיחורא דצמיץ דריש דפרטי צריכי
לפרט וכלל דממה נפשך צריכי תרי
מיניהו כדאמר צפרק קמא דקדושין
(דף טו.) גבי הענקה דאי כתיב לאן
הוה אמינא גידולי קרקע לא ואי
כתיב גורן הוה אמינא צעלי חייס לא
ושאר פרטי נמי שמה צריכי לשוס
דרשה ועוד דשצטעות פ"ג (דף כו.)

הנהרות וציונים
פ) בדפויי נוסף הוי"א
משום דהיינו נטירותיה:
ב) בכת"י נוסף שמן כ"ז
ש:הו: [ג] ל"ל למיכתב
תו בבקר וכו' [כתי'
דפרטי:] [ז] תיבת
"אלמא" ליתא בדפריד.
ובכת"י דפויי הנוסח
ש"פ בהבלעה שרי:
[ק] תיבת "חזיר" ליתא
ובדפריד
הוסיפו בהפוסים
ש"א"כ בביבוס
[דק"ס:]

הוה

הוה אמינא מאי שבר דביה
קעילית. כל הני דרשות
מיחורא דצמיץ דריש דפרטי צריכי
לפרט וכלל דממה נפשך צריכי תרי
מיניהו כדאמר צפרק קמא דקדושין
(דף טו.) גבי הענקה דאי כתיב לאן
הוה אמינא גידולי קרקע לא ואי
כתיב גורן הוה אמינא צעלי חייס לא
ושאר פרטי נמי שמה צריכי לשוס
דרשה ועוד דשצטעות פ"ג (דף כו.)

הוה אמינא מאי שבר דביה
קעילית. כל הני דרשות
מיחורא דצמיץ דריש דפרטי צריכי
לפרט וכלל דממה נפשך צריכי תרי
מיניהו כדאמר צפרק קמא דקדושין
(דף טו.) גבי הענקה דאי כתיב לאן
הוה אמינא גידולי קרקע לא ואי
כתיב גורן הוה אמינא צעלי חייס לא
ושאר פרטי נמי שמה צריכי לשוס
דרשה ועוד דשצטעות פ"ג (דף כו.)

הנהרות וציונים
פ) בדפויי נוסף הוי"א
משום דהיינו נטירותיה:
ב) בכת"י נוסף שמן כ"ז
ש:הו: [ג] ל"ל למיכתב
תו בבקר וכו' [כתי'
דפרטי:] [ז] תיבת
"אלמא" ליתא בדפריד.
ובכת"י דפויי הנוסח
ש"פ בהבלעה שרי:
[ק] תיבת "חזיר" ליתא
ובדפריד
הוסיפו בהפוסים
ש"א"כ בביבוס
[דק"ס:]

ראשונים שלא היה להן פלפלין. הקשה הר"ר שמעון א"כ מהאי טעמא נמי פלפלין חייבין צנעט וחס כן מטמאין טומאת אוכלין דהא דהא תליא כדאמר צ"ל דא סומן (דה דף כ:) והתם צנעטא^א מיימי נמנו וגמרו שאין פלפלין מטמאין טומאת אוכלין וי"ל דהא דגרסינן חייב צנעט לאו משום דמטמאין צו אלא משום כשחוקין אותו חזי למיכל צענייה אבל אין רגילות לשחוקו כדי לאוכלו צענייה אלא כדי לנצל צו אצל פלפלין גם כי נשחקו לא חזו צענייהו ופטורין מן המעשר^ב.

והאי לאו גמר פירא הוא. והא דלמר רב יודא אמר רב כשות וחזו מברכין עליהן צנעטא הא לוקימנא בדגונייתא:

קור ניקח בכסף מעשר ואין מטמא טומאת אוכלים. מיתא דצ"ל דא סומן (דה דף כ:) פריך גבי קושט וחמוס וראשי בשמים אי נקחין בכסף מעשר ליטמאו טומאת אוכלין ומסקו דנמנו וגמרו שאין נקחין בכסף מעשר ואין מטמאין טומאת אוכלין והכל קמי דקור ניקח בכסף מעשר ואין מטמא טומאת אוכלין וי"ל דהאי חס אי חזי לאכילה היי אכל ושפיר קריין ציה מכל האוכל אשר יאכל^א אבל הכל קור לא מיקרי אוכל כיון דסופו להקשות ולא נטעי דיקלא דעתא דקורא ומכל מוסק ניקח בכסף מעשר דהשתא הוא כן והוי פרי מפרי אע"ג דלא היי אוכל:

הואיל ודאי צמתקן ע"י האור. וקור אף על גב דחזי ע"י שליקה ועיגון לא מטמא טומאת אוכלין משום דהוי כעץ צנעטא אלא דחזי ע"י שליקה כמו עור דצמחון אבל הכל דצקל יכול למתקן חשיב אוכל ואף קודם מיתוק מטמא טומאת אוכלין: **זה** וזה צמחון ואמרי לה זה וזה לחיוב. אמרי גדולים וקטנים קאי אבל אין לפרש דקאי אקטנים מריס ומחוקים דבסוף ספרים ולמ"ד זה וזה לחיוב גדולים למלא חזו:

איכא ביניהו ברכה. דלמנא קמא בערך צנעטא^א ואלע"ג דלענין ברכה מיקרי פרי מכל מוסק לא חשיב לטמא טומאת אוכלין: מלא

אביי שלקו ומגנו איכא ביניהו מתקוף לה רבא מי איכא למאן דאמר שלקו ומגנו לא והתניא העור והשיצא אינן מטמאין טומאת אוכלין יעור ששלקו ושיצא שחישב עליה^א מטמאין טומאת אוכלין אלא אמר רבא איכא ביניהו ברכה דאתמר קור^ב רב יהודה אמר בורא פרי האדמה אוכלא הוא ושמואל אמר שהכל נהיה בדברו רב יהודה אמר בורא פרי האדמה אוכלא הוא ושמואל אמר שהכל נהיה בדברו כיון שסופו להקשות לא מברכין עילויה בורא פרי האדמה א"ל שמואל ארב יהודה שיגנא כוותין מסתברא דהא צנעטא שסופו להקשות ומברכין עליה בורא פרי האדמה ולא היא צנעטא שסופו להקשות ודקלא כוותיה דשמואל: גופא אמר רב יהודה אמר רב כשות וחזו מערבין בהן ומברכין עליהם בורא פרי האדמה כשות בכמה כדאמר רב יחיאל כמלא חיד' הכא נמי כמלא חיד חזו בכמה אמר רבה בר רב הונא אמר רב כמלא אוזילתא דאיכרי אמר רב חלקיה בר טוביה מערבין בקליא^א בקליא ס"ד אלא בירקא דקליא וכמה אמר רב יחיאל כמלא חיד רבי ירמיה נפק לקורייתא בעו מיניה מהו לערב בפולין לחין לא הוה בידיה כי אתא לבי מדרשא אמרו ליה הכי אמר רבי ינאי^ב מערבין בפולין לחין וכמה אמר רב יחיאל כמלא חיד אמר רב המנונא^ג מערבין בתרדין חזין איני והאמר רב חסדא סילקא חייא קמי' גברא חייא

ועיגנו איכא ביניהו דר' יהודה סבר אפילו שלקו ועיגנו אינו מטמא אוכלין שאינן שחישב עליהם טומאת אוכלין ותיק סבר כיון דאכלו ודחה רבא האי פירקא מרמזי עור ששלקו ושיצא שחישב עליהם טומאת אוכלין אינן שחישב עליהם טומאת אוכלין אמר רבא ברכה איכא ביניהו (ר' יהודה סבר) [תיק] כיון דאכלי שורא אכלא וברך עליה בפה"א ושמואל אמר כיון שסופו להקשות לאו אכלא. והלכתא שמואל דיקלא אדעתא דקורא לא נטעי אינשי אבל צלף דאיכא אינשי דנטעי לשיטאי תמן על מיני נפשא על העלוק ועל התמרות אומרי בורא פרי האדמה ועל האביעות ועל הקורטין אומר בורא פרי העץ. אמר רב ששת כישות וחזין מערבין בהן ומברכין עליהן בורא פרי האדמה

בדגונייתא. חזו שגל צנייה דכולי עלמא אכלי להו: בשות. גדל צנייהו ואין לו שורש צקרקע אלא מהיומ"ל למת: בשות גמר פרי. ונקרא פרי: דקמאי דהוייתא. שקולצין מהיומ"ל ומיימי כשותא אלמנא לא ינקא מארעא לא רציא: קור. דבר רך הנוסף על הדקל בכל שנה וקודם שגייגו ימות הגשמים

התקשה ויפשה עין קרי ליה קור ועוב למאלל הוא: ניקח בכסף מעשר. דפרי מפרי וגדולי קרקע הוא: ואינו מטמא טומאת אוכלין. ואפילו חשב עליו לאכילה ללא אוכל הוא: קור הרי הוא בעץ כו'. לקמן פריך היינו ח"ק: אלא שפטורות מן המעשר. דלא נגמרה מלאכתן ולא תלמא קמא חייבות לכלל מילי פירות ויניהו ומדקמי מטמאות טומאת אוכלים אלמנא אוכלי מיהו: התם. דקמי מטמאות: בדניחני. דקליס זכריס שעושין כפיות ואינן נעשים תמריס לעולם וכפיות הוא גמר פירן ולוקמיס אותן ניסון והנהו אוכלא ויניהו וכי קאמר רב צדקליס נקיט שפניות שלהן נעשים תמריס הלקין אכתי לא גמר פרי הוא: דא הווכרו

בכסף מעשר ואין מטמא טומאת אוכלין וכפניות נקחות בכסף מעשר רוממאות טומאת אוכלים רבי יהודה אומר קור הרי הוא בעץ לכל דבריו אלא שניקח בכסף מעשר וכפיות הרי הן כפרי לכל דבריהם אלא שפטורות מן המעשר התם בדניסחני^א אי הכי בהא לימא רבי יהודה פטורות מן המעשר והתניא אמר רבי יהודה לא הווכרו פגי ביתויני אלא לענין מעשר בלבד פגי ביתויני ואהיני דטובינא חייבין במעשר אלא לעולם לאו בדניסחני ולענין טומאת אוכלין שאני כדאמר רבי יוחנן הואיל וראוי למתקן ע"י האור הכא נמי הואיל ויכול למתקן ע"י האור והכא אתמר דרבי יוחנן אהא^א דתניא שקדים המריס קטנים חייבין גדולים פטורין מתוקים גדולים חייבין קטנים פטורין רבי שמעון^ב ברבי יוסי אומר משום אבוי זה וזה לפטור אמרי לה זה וזה לחיוב אמר אילעא^ג הורה רבי חנינא בציפורין כדברי האומר זה וזה לפטור ולמאן דאמר זה וזה לחיוב למאי חזי אמר ר' יוחנן הואיל וראוי למתקן ע"י האור אמר רבא מר רבי יהודה אמר קור הרי הוא בעץ לכל דבריו אלא שניקח בכסף מעשר היינו תנא קמא אמר

הורה רבי חנינא בציפורין כדברי האומר זה וזה לפטור ולמאן דאמר זה וזה לחיוב למאי חזי אמר ר' יוחנן הואיל וראוי למתקן ע"י האור אמר רבא מר רבי יהודה אמר קור הרי הוא בעץ לכל דבריו אלא שניקח בכסף מעשר היינו תנא קמא אמר

הורה רבי חנינא בציפורין כדברי האומר זה וזה לפטור ולמאן דאמר זה וזה לחיוב למאי חזי אמר ר' יוחנן הואיל וראוי למתקן ע"י האור אמר רבא מר רבי יהודה אמר קור הרי הוא בעץ לכל דבריו אלא שניקח בכסף מעשר היינו תנא קמא אמר

הורה רבי חנינא בציפורין כדברי האומר זה וזה לפטור ולמאן דאמר זה וזה לחיוב למאי חזי אמר ר' יוחנן הואיל וראוי למתקן ע"י האור אמר רבא מר רבי יהודה אמר קור הרי הוא בעץ לכל דבריו אלא שניקח בכסף מעשר היינו תנא קמא אמר

הורה רבי חנינא בציפורין כדברי האומר זה וזה לפטור ולמאן דאמר זה וזה לחיוב למאי חזי אמר ר' יוחנן הואיל וראוי למתקן ע"י האור אמר רבא מר רבי יהודה אמר קור הרי הוא בעץ לכל דבריו אלא שניקח בכסף מעשר היינו תנא קמא אמר

הורה רבי חנינא בציפורין כדברי האומר זה וזה לפטור ולמאן דאמר זה וזה לחיוב למאי חזי אמר ר' יוחנן הואיל וראוי למתקן ע"י האור אמר רבא מר רבי יהודה אמר קור הרי הוא בעץ לכל דבריו אלא שניקח בכסף מעשר היינו תנא קמא אמר

הורה רבי חנינא בציפורין כדברי האומר זה וזה לפטור ולמאן דאמר זה וזה לחיוב למאי חזי אמר ר' יוחנן הואיל וראוי למתקן ע"י האור אמר רבא מר רבי יהודה אמר קור הרי הוא בעץ לכל דבריו אלא שניקח בכסף מעשר היינו תנא קמא אמר

בדגונייתא. חזו שגל צנייה דכולי עלמא אכלי להו: בשות. גדל צנייהו ואין לו שורש צקרקע אלא מהיומ"ל למת: בשות גמר פרי. ונקרא פרי: דקמאי דהוייתא. שקולצין מהיומ"ל ומיימי כשותא אלמנא לא ינקא מארעא לא רציא: קור. דבר רך הנוסף על הדקל בכל שנה וקודם שגייגו ימות הגשמים

התקשה ויפשה עין קרי ליה קור ועוב למאלל הוא: ניקח בכסף מעשר. דפרי מפרי וגדולי קרקע הוא: ואינו מטמא טומאת אוכלין. ואפילו חשב עליו לאכילה ללא אוכל הוא: קור הרי הוא בעץ כו'. לקמן פריך היינו ח"ק: אלא שפטורות מן המעשר. דלא נגמרה מלאכתן ולא תלמא קמא חייבות לכלל מילי פירות ויניהו ומדקמי מטמאות טומאת אוכלים אלמנא אוכלי מיהו: התם. דקמי מטמאות: בדניחני. דקליס זכריס שעושין כפיות ואינן נעשים תמריס לעולם וכפיות הוא גמר פירן ולוקמיס אותן ניסון והנהו אוכלא ויניהו וכי קאמר רב צדקליס נקיט שפניות שלהן נעשים תמריס הלקין אכתי לא גמר פרי הוא: דא הווכרו

בכסף מעשר ואין מטמא טומאת אוכלין וכפניות נקחות בכסף מעשר רוממאות טומאת אוכלים רבי יהודה אומר קור הרי הוא בעץ לכל דבריו אלא שניקח בכסף מעשר וכפיות הרי הן כפרי לכל דבריהם אלא שפטורות מן המעשר התם בדניסחני^א אי הכי בהא לימא רבי יהודה פטורות מן המעשר והתניא אמר רבי יהודה לא הווכרו פגי ביתויני אלא לענין מעשר בלבד פגי ביתויני ואהיני דטובינא חייבין במעשר אלא לעולם לאו בדניסחני ולענין טומאת אוכלין שאני כדאמר רבי יוחנן הואיל וראוי למתקן ע"י האור הכא נמי הואיל ויכול למתקן ע"י האור והכא אתמר דרבי יוחנן אהא^א דתניא שקדים המריס קטנים חייבין גדולים פטורין מתוקים גדולים חייבין קטנים פטורין רבי שמעון^ב ברבי יוסי אומר משום אבוי זה וזה לפטור אמרי לה זה וזה לחיוב אמר אילעא^ג הורה רבי חנינא בציפורין כדברי האומר זה וזה לפטור ולמאן דאמר זה וזה לחיוב למאי חזו:

איכא ביניהו ברכה. דלמנא קמא בערך צנעטא^א ואלע"ג דלענין ברכה מיקרי פרי מכל מוסק לא חשיב לטמא טומאת אוכלין: מלא

אביי שלקו ומגנו איכא ביניהו מתקוף לה רבא מי איכא למאן דאמר שלקו ומגנו לא והתניא העור והשיצא אינן מטמאין טומאת אוכלין יעור ששלקו ושיצא שחישב עליה^א מטמאין טומאת אוכלין אלא אמר רבא איכא ביניהו ברכה דאתמר קור^ב רב יהודה אמר בורא פרי האדמה אוכלא הוא ושמואל אמר שהכל נהיה בדברו רב יהודה אמר בורא פרי האדמה אוכלא הוא ושמואל אמר שהכל נהיה בדברו כיון שסופו להקשות לא מברכין עילויה בורא פרי האדמה א"ל שמואל ארב יהודה שיגנא כוותין מסתברא דהא צנעטא שסופו להקשות ומברכין עליה בורא פרי האדמה ולא היא צנעטא שסופו להקשות ודקלא כוותיה דשמואל: גופא אמר רב יהודה אמר רב כשות וחזו מערבין בהן ומברכין עליהם בורא פרי האדמה כשות בכמה כדאמר רב יחיאל כמלא חיד' הכא נמי כמלא חיד חזו בכמה אמר רבה בר רב הונא אמר רב כמלא אוזילתא דאיכרי אמר רב חלקיה בר טוביה מערבין בקליא^א בקליא ס"ד אלא בירקא דקליא וכמה אמר רב יחיאל כמלא חיד רבי ירמיה נפק לקורייתא בעו מיניה מהו לערב בפולין לחין לא הוה בידיה כי אתא לבי מדרשא אמרו ליה הכי אמר רבי ינאי^ב מערבין בפולין לחין וכמה אמר רב יחיאל כמלא חיד אמר רב המנונא^ג מערבין בתרדין חזין איני והאמר רב חסדא סילקא חייא קמי' גברא חייא

ועיגנו איכא ביניהו דר' יהודה סבר אפילו שלקו ועיגנו אינו מטמא אוכלין שאינן שחישב עליהם טומאת אוכלין ותיק סבר כיון דאכלו ודחה רבא האי פירקא מרמזי עור ששלקו ושיצא שחישב עליהם טומאת אוכלין אינן שחישב עליהם טומאת אוכלין אמר רבא ברכה איכא ביניהו (ר' יהודה סבר) [תיק] כיון דאכלי שורא אכלא וברך עליה בפה"א ושמואל אמר כיון שסופו להקשות לאו אכלא. והלכתא שמואל דיקלא אדעתא דקורא לא נטעי אינשי אבל צלף דאיכא אינשי דנטעי לשיטאי תמן על מיני נפשא על העלוק ועל התמרות אומרי בורא פרי האדמה ועל האביעות ועל הקורטין אומר בורא פרי העץ. אמר רב ששת כישות וחזין מערבין בהן ומברכין עליהן בורא פרי האדמה